

L'ateïisme és de rics

Dij, 14/01/2010 per Ramon Bassas

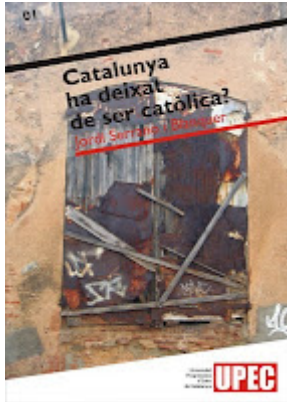
[Roba estesa](#)

Dilluns passat, *La Vanguardia* publicava una [ressenya](#) sobre el darrer llibre del director de la Universitat Progressista d'Estiu de Catalunya, l'amic Jordi Serrano (*Catalunya ha deixat de ser catòlica?*, UPEC, Barcelona, 2009, vegeu aquí la [1ª part](#)), en el que s'afirma la radical pèrdua de pes de l'Església (i de la identitat catòlica) a Catalunya. El mateix dia, el també amic Jordi Llisterri, director de *CatalunyaReligio.cat* [explicava](#) des del portal que les dades ben bé poden llegir-se del revés: en un context com l'actual, Déu-n'hi-do la gent que va a missa, especialment si ens comparem amb la majoria de països europeus. respecte l'Església, conclou Llisterri, "*després del Barça, el RACC i el Club Super 3, no sé si trobaríem a Catalunya una altra institució que reculli aquest nivell d'adhesió, sobretot en un context de crisi de l'associacionisme en general i de les mediacions a través de les institucions en particular*". També han escrit recomanables articles de resposta [Andreu Ibarz](#), també a *CatalunyaReligio.cat*, i [Oriol Domingo](#), al seu bloc.

El tema dóna per molt, i agrairia que no precisament per més polèmiques, sinó -si és possible- per entrar-hi una mica més a fons. Quin context de diversitat religiosa es trobarà el país i com s'ha de gestionar, si s'escampa amb força -i amb tranquil·litat- la [pràctica](#) musulmana? O la catòlica, però de [trets culturals](#) molt diferents? Quin és el rol social (i no tan sols personal) de la religió en un context democràtic avançat? Per quina raó puja i es valora més tot allò que té a veure amb una difusa espiritualitat i baixa i es menysprea el que fa referència a la pràctica religiosa? Què és la pràctica religiosa? És per la via de l'*oferta espiritual atractiva* que l'Església pot reactivar i reformular la seva [pràctica](#) litúrgica o, senzillament, la seva presència al món? Per què menyspreem l'Església (i moltes altres coses) quan veiem que només hi ha gent de certa edat i no hi ha joves? És un símptoma de la nova marginació de la gent gran? Per què no es parla mai de les relacions positives de ls valors cristians amb els valors contemporanis, com en la [sexualitat](#), en l'[espiritualitat](#) o en l'[art](#)? Necessita *màrketing*, l'Església?

Ja veieu, moltes preguntes i totes molt interessants que podríem fer-nos. I no tan sols els cristians, com veieu. Les aportacions, provocadores o no i amb el biaix que vulgueu, poden venir de molts llocs civilitzats. Només cal que ens treiem prejudicis.

I ara no m'agradaria crear-ne cap. El que volia ressaltar de la notícia de *La Vanguardia* és l'esment que fa, seguint les estadístiques, sobre l'origen social i la pràctica o sentiment religiosos. *"Si en los siglos XVIII, XIX y gran parte del XX las clases populares -obreros no cualificados y personas con bajos ingresos- se alejaron de la Iglesia, ahora es al revés. Y en cambio, el mayor número de no creyentes y la religiosidad más baja se dan en las clases media/alta, entre las personas con más ingresos y quienes tienen más estudios"*.

Aquesta idea casa bastant amb la que veiem sovint a una ciutat com la meva: en barris d'extracció obrera hi ha més gent que va a missa que no als barris de rendes més altes, o a les seves escoles (públiques o concertades) hi van nois i noies que hi fan la comunió, pràctica que baixa fins a l'anècdota en d'altres on la composició social és una altra. Els crítics amb la religió diuen sovint que aquesta s'associa a la poca formació. De fet, ja diu l'Evangeli que el missatge de Jesús *"s'amaga a savis i entesos per donar-lo als humils"* i que Déu té un braç *"que derroca els poderosos i exalta els humils"*. Potser no van tan errats, però em temo que -de nou- és un altre prejudici contra la pobresa.

Post dedicat a X.C.